

muusikatüft, mille ühikutele häältele ta „Borco primo Borco secundo“ jne. (esimene siiga, teine siiga jne.) nimeks pannud, eestawas. Kapellmeister Pajusch teatas, nagu harilikult ikka, enne algomist tulewa muusikatüft nime ja, lisas juurde: „Muusikaline nalt!“

Suurtsugu kaulajad, terve kuninglik perekond, pääle kroonprints, tegiwad suured silmad ja ei suutnud esimeste suudawale tulewate häältele tähendust anda, tuni kuningas häbitsejt rõõmuga hüüdis: „Tuhat ja tuline, need on ju Gundlingi sead!“

Et Friedrich Wilhelm tubala kollegiumis ette tulnud noija oma perekonnas jutustanud oli, siis kuulsiwad lõit rõõsua põnew-sega. Noor komponist oli oma tüdis weel palju selgemine ja loomulikumalt harjastindude häält järele teha osanud. Kõik see rõõsimine, ksunumine ja piissumine mõjus siis ta nit, et kuuljad otse naerutrampide täes liisustiwad, ta kuningas.

Ta lutsus tüft lõpul kapellmeisteri oma juurde, awaldas talle selle uue oopuse üle rahulolemist ja küffis, kas Pajusch seda ise komponeerinud, mille pääle see tõepõhjal seiswa wastuse andis.

Friedrich Wilhelm nitutas ar.aulikult pääd ja andis oma usaldusemehele, kindral Grubkowile käsu, komponistile ilusa tüft eest kumme taalrit maksta.

Banal kapellmeisteril oli muidugi teada nooremehe õnne üle hea meel, komponist ise aga oli ültõnnelik.

„Waadake nüüd, kapellmeisteri herra,“ jostatas ta, „minu waimuanded toowad ometi midagi siise.“

„Aga ikka weel alles wähe, mu poeg,“ lausus Pajusch. „Kanna selle eest hoolt, et iga tuu selle summa

saad, siis pole mul selle wastu midagi ütelda, et Seentlese naeseks wõtad.“ — — — — —

Kroonprints Friedrich läis neil kontsertidel ainult harwa, ja siisgi ainult sunnitult. Sääal ette landawad tüftid ei olnud tema maitse järele. Oma muusikaõpetaja Quanzi läbi, kes Grundmanni tüfti päält kuulanud ja Pajuschi wastane oli, kuulis ta selle uue oopuse olemas olemist.

Quanz oli niisuguse püha muusika häbitamise üle wäga pahane ja Friedrich lubas parajal ajal Pajuschi wähe krunnida.

See paras aeg pidi warsti tulema. Ühel päewal nägi Friedrich afnast, luda wana Pajusch üle lossi ees olewa platst sammus. Ta lastis kapellmeisteri abjutandi läbi lohe oma juurde kutsuda.

„Noh, mu armas kapellmeister,“ algas ta, „olen kuulnud, et Teil ilus muusika tüft „seakonstert“ olla. Tabakstn seda ford ta kuulda.“

„Oh, kuninglik lörgus —“ logeles Pajusch.

„Täna õhtu on minu juures suurem seltskond koos. Kandke ta täna ette.“

„Oh, kuninglik lörgus, see pole midagi wäärt, päälegi nii asjatundjate lörwade jaoks.“

„Aga mulle on teatatud, et see wäga ilus olla. Nõnda siis tulge oma meestega sinna. Jällenagemisent.“

Kroonprints nitutas sõbralikult pääd, Pajusch kummardas ja sammus wälja. Et olnud kahtlust, et kroonprints teda narrida tahtis.

„Mis nüüd?“ hoigas ta nõutult.